

Okrskové kolo ve vybíjené

V pátek 7. dubna jsme vyrazili do Aše změřit síly ve vybíjené. Trošku zamrzela malá účast. Dorazily jen tři školy - ZŠ a MŠ Okružní Aš, ZŠ a MŠ Hazlov a my Hraničtí.

Sledovala jsem naše žáky při rozehrávání před zápasem a pak jsem se nestačila divit. Míče, většinou velmi prudké, při rozehrávce dokázali zpracovat i jednou rukou a málokterý pustili.

Pak došlo na vlastní hru. Zcela nepochopitelně, nebo pochopitelně? odmítali nahrát spoluhráči, prostě nechtěli pustit míč z ruky. Nebo si zase úplně zbytečně míč několikrát(!?) předali, asi tak jako to dělají malé dětičky, čímž soupeři umožnili, aby se zklidnil a získal přehled. Taky míč často ztráceli, protože se kapitán snažil bít od zadní čáry. A když se mu nezadařilo zasáhnout soupeře, což se stalo skutečně mnohokrát, o míč prostě zase přišli. Dalším nedostatkem bylo chytání míčů. Jak skvělí byli před zápasem, tak nepochopitelně se ve hře míči vyhýbali - otáčeli se k letícímu míči zády, předváděli různé piruety, při nichž se jim celkem často dařilo trefit dráhu letícího míče, a úplně nejhorší byly výskoky s roztaženými nohama, protože nikdy nevyskočili tak vysoko, aby míč přeskočili.

Prohráli jsme všechny sety. Nebyly to nijak tragické prohry. O to víc mě to mrzelo. Vybíjená vyžaduje stejně jako jiné kolektivní sporty - fotbal, hokej, florbal - spolupráci a rychlost.

Abych jen nehaněla: byly i světlé okamžiky. Naši hráči dokázali soupeři párkrát zatopit. Hráli rychle a třefovali se. Jakoby místy chápali, o čem vybíjená je. Možná, kdyby bylo víc družstev a víc zápasů, neskončili bychom zcela jistě na posledním místě. Možná kdyby se dokázali urvat od svých chytrých telefonů a tabletů s virtuálními počítačovými hrami a šli si sami zahrát hru skutečnou...

Mirka Rusiniková

